

kun benyttes, naar Skolegangen af Hensyn til Farsoten er bortfalden eller midlertidig er henlagt til anden Skolebygning, i Landkommuner derhos kun, naar andet passende Lokale ikke kan tilvejebringes". Jeg bemærker, at Udtrykket „Farsot“ her er kommet ind ved en Fejltagelse, men at det godt kan blive staaende, der er ellers overalt benyttet Udtrykket „Epidemi“. Denne Bestemmelse vækker jo ikke nogen Betænkelighed. Det vilde i og for sig forekomme mig at være heldigt, at man kun gaar til Anvendelsen af Skolebygningen, for saa vidt det kan forenes med Hensyn til Skolegangen.

Saa er der i § 26 foretaget en Forandring, som er den væsentligste af dem alle, og som i Virkeligheden har større Betydning. I det oprindelige Forslag stod der, at disse Udgifter, af hvilke Statskassen betaler de $\frac{3}{4}$, og vedkommende Kommune $\frac{1}{4}$, og som ere Udgifter til vederlagsfri Behandling af smitsomme Sygdomme paa det første Stadium, skulde beregnes efter en fast Takst pr. Sygedag, som i Kjøbenhavn var sat til 2 Kr. 50 Øre og uden for Kjøbenhavn til 2 Kr. Man har ment, at Kommunerne uden for Kjøbenhavn derved vare ringere stillede, idet for en stor Del Udgifterne til Syge- og Epidemihuse vare de samme som i Kjøbenhavn. Det gælder navnlig Kommuner, der ligge i Nærheden af Kjøbenhavn og de større Købstæder. Om nu end Sygehuse i mindre Kommuner i øvrigt arbejde med forholdsvis mindre Udgifter end Kjøbenhavns Kommune, saa opstaar dog det særlige Forhold, at Indtægten hos dem ikke løber for hele Aaret, men kun for en Del af Aaret, idet man ikke kan gaa ud fra, at disse Sygehuse ere belagte hele Aaret igennem med Tilfælde af epidemiske Sygdomme. Jeg tror, at der er ikke saa lidt berettiget i det Ræsonnement, og jeg har derfor ment at kunne gaa med til, at Betalingen sættes til 2 Kr. 50 Øre for alle Kommuner. Derved vil Statens Tilskud blive ikke uvæsentlig forøget, og det er i Forvejen meget betydeligt. Den Foranstaltning, som man her har truffet til vederlagsfri Behandling af epidemiske Sygdomme paa det første Stadium, medfører betydelige Udgifter, men det er paa den anden Side en meget hensigtsmæssig Foranstaltning til at begrænse Epidemier i deres Gyngelse. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at Udgifterne for Kommunerne uden for Kjøbenhavn i Aarene efter 1892, da Epidemiloven kom ud med den ny Be-

stemmelse om vederlagsfri Behandling for epidemiske Sygdomme, have været i meget stærk Stigning. Udgifterne vare for Købstæderne i 1890 166,000 Kr., i 1894 256,000 Kr.; det er altsaa en Stigning med 90,000 Kr. eller 54 pCt. For Landdistrikterne var Udgiften i 1890 1,196,000 Kr. og i 1894 1,563,000 Kr.; Udgifterne ere saaledes stegne med 367,000 Kr. eller 31 pCt. For Købstæder og Landdistrikter tilsammen var Stigningen 33 $\frac{1}{3}$ pCt. Jeg skal villig indrømme, at denne Stigning gælder Medicinaludgifterne i det hele taget, men Forholdet er jo ogsaa det, at en Del af de Udgifter, Kommunerne have til Bekæmpelse af epidemiske Sygdomme, blive ikke opførte paa den Underkonto, som findes i Amtskommunernes Regnskaber og til Dels i Købstadkommunernes Regnskaber for disse Sygdomme, men falde derimod paa andre Konti, paa Bygninger, til Forrentning af Laan til Bygningers Opførelse og Lønninger. Man kan ikke foretage en saadan Opgørelse som den, jeg har nævnt, for Udgifterne til epidemiske Sygdomme; man maa holde sig til Udgifter til Medicinalvæsenet i sin Helhed. Men jeg tvivler ikke om, at en væsentlig Del af den stærke Stigning af Udgifterne, som, efter hvad jeg her har nævnt, har fundet Sted siden 1892, hidrører fra Bestemmelsen, som er indført i Loven af 1892 om epidemiske Sygdomme. Jeg har, som sagt, af disse Grunde sluttet mig til den foreslaede Bestemmelse og skal særlig ogsaa for dens Vedkommende anbefale det høje Ting at blive ved Forslaget, som det er kommet fra Folketinget.

Endelig er der endnu en Bestemmelse, som ogsaa har Betydning. Ærede Medlemmer ville erindre, at de Love, vi hidtil have haft om epidemiske Sygdomme, have haft en tidsbegrænset Varighed, idet der er nævnt en bestemt Dag, paa hvilken deres Gyldighed udløber, og saaledes ogsaa den nugældende Lov, som udløber med Udgangen af Dagen i Morgen. Nu er Lovforslaget, der i Landstinget fik en ubegrænset Varighed, i Folketingets Affattelse saaledes, at det som Lov vedbliver at løbe, men dog saaledes, at Loven skal forelægges Rigsdagen til Revision inden den 1ste Januar 1910. En saadan Revisionsbestemmelse kan ikke vække Betænkelighed, hvorimod dette at binde en Lov af den Beskaffenhed som den foreliggende til kun at have en tidsbegrænset Varighed, vil efter min Opfattelse have den allerstørste Betænkelighed. — Jeg skal i Henhold til de fremsatte Bemærkninger meget anbefale